

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžo/274/2015
Identifikačné číslo spisu: 6015200398
Dátum vydania rozhodnutia: 27.09.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:6015200398.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členiek senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a JUDr. Eriky Čanádyovej, v právnej veci žalobcu: Horský hotel Minciar, s.r.o., Partizánska dolina 531/21, 967 01 Kremnica, IČO: 43 787 177, zast. JUDr. Adriánou Šebestovou, advokátkou so sídlom AK Ul. SNP 600/96, 965 01 Žiar nad Hronom, proti žalovanému: Národný inšpektorát práce, Masarykova 10, 041 01 Košice, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného, číslo OPS/BEZ/2015/2208, O-590/2014 zo dňa 21. januára 2015, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 10. júla 2015, č.k. 24S/41/2015-78, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 10. júla 2015, č.k. 24S/41/2015-78 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“, „súd prvého stupňa“) rozsudkom č.k. 24S/41/2015-78 zo dňa 10. júla 2015 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“, „rozsudok súdu“, „napadnutý rozsudok“) zamietol žalobný návrh žalobcu, v ktorom sa domáhal žalobca preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného číslo OPS/BEZ/2015/2208, O-590/2014 zo dňa 21. januára 2015 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“, „rozhodnutie žalovaného“), ktorým rozhodnutím žalovaný odvolanie žalobcu zamietol a potvrdil rozhodnutie Inšpektorátu práce Banská Bystrica (ďalej len „prvostupňový správny orgán“) č.k.: 225/14-1.0/pok/r. zo dňa 14. novembra 2014 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“, „rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu“), ktorým prvostupňový správny orgán podľa § 19 ods. 2 písm. a/ bod 1 zákona č. 125/2006 Z.z. o inšpekcii práce v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 125/2006 Z.z.“) za porušenie povinnosti vyplývajúceho z predpisov uvedených v § 2 ods. 1 písm. a/ bod 4, § 3 ods. 2 v nadväznosti na § 2 ods. 2 písm. b/ zákona č. 82/2005 Z.z. o nelegálnej práci a o nelegálnom zamestnávaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 82/2005 Z.z.“) ktoré žalobca ako zamestnávateľ porušil tým, že využíval

závislú prácu fyzickej osoby F. P., nar. XX.XX.XXXX, na základe Dohody o vykonaní práce zo dňa 27.12.2013, a to dňa 06.01.2014 od 20.00 hod. do 22.00 hod. a dňa 07.01.2014 od 5.30 hod. do 15.11 hod. a P. T., nar. XX.XX.XXXX, Dohoda o vykonaní práce zo dňa 27.12.2013, a to dňa 05.01.2014 od 16.00 hod. do 20.30 hod. a dňa 06.01.2014 od 6.30 hod. do 21.30 hod. a dňa 07.01.2014 od 5.50 hod. do 15.26 hod., ktorí vykonávali pracovné činnosti - obsluha hostí a pomocné práce v kuchyni na pracovisku žalobcu v Horskom hoteli Minciar, s.r.o., Partizánska dolina 531/21, Kremnica, keď mal s nimi založený pracovnoprávny vzťah podľa osobitného predpisu - Zákonníka práce a nesplnil si povinnosť podľa osobitného predpisu - zákona č. 461/2003 Z.z. zákona o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov, za to mu správny orgán uložil pokutu vo výške 5 000,- eur. Skutková veta vymedzená prvostupňovým správnym orgánom a žalovaným je rovnaká, odlišuje sa len v tom, že žalovaný opomenul v skutkovej vete vo vzťahu k zamestnankyne žalobcu P. T. uviesť výkon práce - obsluha hostí a pomocné práce v kuchyni na totožnom pracovisku aj dňa 05.01.2014 v čase od 16.00 hod. do 20.30 hod., čo následne napravil žalovaný vydaním rozhodnutia o oprave chyby v texte podľa § 47 ods. 6 zákona č. 71/1967 Zb. pod číslom OPS/BEZ/2015/2208 O-590/2014 zo dňa 24.04.2015. Žalovaný navyše vo výroku rozhodnutia uviedol § 231 ods. 1 písm. b/ zákona č. 461/2003 Z.z. a vo vzťahu k výške uloženej pokuty uviedol § 19 ods. 2 písm. a/ bod 1 zákona č. 125/2006 Z.z..

Krajský súd poukázal na ustanovenie § 2 ods. 1 písm. a bod 4 , § 19 ods. 2 písm. a/ bod 1, § 19 ods. 6 zákona č. 125/2006 Z.z., § 3 ods. 1 - 3, § 2 ods. 2 písm. b/ zákona č. 82/2005 Z.z. ako aj § 231 ods. 2 písm. b/ zákona č. 461/2003 Z.z. a ustanovenia § 46 a 47 zákona č. 71/1967 Zb. a konštatoval, že z obsahu žaloby vyplýva, že žalobca nezákonnosť rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu videl v tom, že prvostupňové správne rozhodnutie nevymedzuje vo svojom výroku konkretizáciu deliktuálneho skutku žalobcu, keďže prvostupňový správny orgán neuviedol, akú konkrétnu povinnosť podľa osobitného predpisu (Zákona o sociálnom poistení) mal žalobca porušiť, resp. akú konkrétnu povinnosť nemal splniť. Namietal, že prvostupňový správny orgán vôbec nepremietol do výrokovej časti svojho rozhodnutia skutočnosť, že v rozhodnutí menovaní zamestnanci neboli pred začatím výkonu závislej práce žalobcom prihlásení do Sociálnej poisťovne a túto skutočnosť možno vyvodiť len z odôvodnenia rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu. Mal zato, že už v rozhodnutí prvostupňového správneho orgánu absentuje v jeho výroku skutková veta. Vo vzťahu k nezákonnosti žalobou napadnutého rozhodnutia mal žalobca zato, že žalovaný pri svojom rozhodovaní mal akútnu absenciu uvedenia deliktuálneho skutku vo výrokovej časti vyhodnotiť ako vadu prvostupňového správneho rozhodnutia a táto právna skutočnosť zakladala dôvod minimálne na zmenu vadného individuálneho správneho aktu prvostupňového správneho orgánu, ak nie na zrušenie rozhodnutia napadnutého odvolaním. Pokiaľ sa žalovaný v plnom rozsahu stotožnil s vadným rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu, potvrdil tak v plnom rozsahu výrok, neobsahujúci skutkovú vetu a teda výrok bez opisu deliktuálneho skutku, ktorým malo dôjsť k porušeniu právnej povinnosti na strane žalobcu a bez správnej konkretizácie tejto právnej povinnosti. Žalobca mal zato, že postup žalovaného vykazuje aj inú vadu, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného, keď žalovaný svojím postupom prejavil snahu o určitú konvalidáciu rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, neurobil tak však zákonnou formou a to vydaním zmeňujúceho rozhodnutia, ktorým by pôvodný výrok zmenil tak, aby tento v plnom rozsahu zodpovedal zásadám zákonného ustanovenia § 47 ods. 2 Správneho poriadku. Ani žalovaný však sám vadu prvostupňového rozhodnutia neodstránil, nakoľko ani sám neuviedol akú konkrétnu povinnosť žalobca nesplnil, pretože ustanovenie § 231 ods. 1 písm. b/ Zákona o sociálnom poistení obsahuje niekoľko druhov oznamovacích povinností zamestnávateľa.

Zo žalobných dôvodov vyplýva, že žalobca nijakým spôsobom nenamietal, že na jeho strane došlo k oneskorenému prihláseniu zamestnancov do registra poisťencov, ktoré je potrebné v zmysle platnej právnej úpravy (§ 231 ods. 2 písm. b/ Zákona o sociálnom poistení) urobiť najneskôr pred začatím výkonu činnosti zamestnanca. V priebehu správneho konania žalobca namietal, že došlo k nelegálnemu zamestnávaniu, tak ako ho definoval prvostupňový správny orgán, pričom poukazoval na skutočnosti, za ktorých došlo k omeškaniu s prihlásením zamestnancov (výpadok servera Sociálnej poisťovne), a vzhľadom k uvedenému v správnom konaní považoval postup správneho orgánu za šikanózný a formalistický. V žalobe však ako žalobný dôvod takúto skutočnosť neuviedol, nezákonnosť rozhodnutí

správnych orgánov videl v tvrdených procesných pochybeniach žalovaného, resp. prvostupňového správneho orgánu, keď podľa názoru žalobcu nebola vymedzená konkretizácia deliktuálneho skutku žalobcu a nebolo uvedené, ktorú konkrétnu povinnosť žalobca porušil.

V preskúmvanej veci nebolo sporné, že vo veci rozhodovali oprávnené správne orgány a to Inšpektorát práce Banská Bystrica (§ 7 ods. 3 písm. i/ Zákona o inšpekcii práce) rozhodujúci v prvom stupni o uložení pokuty za porušenie zákazu nelegálneho zamestnávania (§ 19 ods. 2 písm. a/ bod 1 Zákona o inšpekcii práce) a Národný inšpektorát práce ako odvolací správny orgán (§ 6 ods. 1 písm. b/ Zákona o inšpekcii práce). Nebolo sporné, že prvostupňový správny orgán konštatoval porušenie zákazu nelegálneho zamestnávania (§ 3 ods. 2 Zákona o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní) v nadväznosti na vymedzenie pojmu nelegálneho zamestnávania (§ 2 ods. 2 písm. b/ Zákona o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní). V správnom konaní tak rozhodoval príslušný orgán a rozhodol na základe spoľahlivo zisteného skutkového stavu, ktorý v konaní namietaný nebol.

Sporné bolo, či vo výroku rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu v spojení s rozhodnutím žalovaného bol dostatočne konkretizovaný skutok tak, aby nebol zameniteľný s iným deliktom. Krajský súd konštatoval, že náležitosti rozhodnutia upravuje Správny poriadok v ustanovení § 47 ods. 1; rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní (rozklade). Výrok rozhodnutia obsahuje rozhodnutie v prejednávanej veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo a pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu (§ 47 ods. 2 Správneho poriadku).

Súdna prax dospela vo vzťahu k správnym deliktom k záveru, že vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o správnom delikte musí spočívať v špecifikácii deliktu tak, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s iným deliktom, čo je možné zaručiť len konkretizáciou údajov obsahujúcich popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, prípadne uvedením iných skutočností, ktoré sú potrebné na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným. Ak správny orgán neuvedie tieto náležitosti do výroku svojho rozhodnutia, poruší ustanovenie § 47 ods. 2 Správneho poriadku.

Pokiaľ ide o rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu a jeho výroky, nemožno konštatovať, že by správny orgán porušil ustanovenie § 47 ods. 2 Správneho poriadku. Súd po preskúmaní rozhodnutia mal zato, že rozhodnutie a jeho výroky obsahujú všetky podstatné náležitosti, výrok obsahuje rozhodnutie v prejednávanej veci, uvedenie ustanovenia právneho predpisu, výšku uloženej pokuty, ako aj lehotu jej splatnosti. Podstatnou námietkou žalobcu bola námietka, že vo výroku nebola vymedzená konkretizácia deliktuálneho skutku žalobcu.

Prvostupňový správny orgán pritom vo výroku svojho rozhodnutia poukázal na skutočnosť, že žalobca svojím konaním porušil ustanovenie § 3 ods. 2 v nadväznosti na § 2 ods. 2 písm. b/ Zákona o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní. Citované ustanovenie (§ 3 ods. 2) pritom ustanovuje zákaz nelegálneho zamestnávania právnickou osobou a fyzickou osobou - podnikateľom, ktorého sa táto osoba dopúšťa vtedy, ak

- využíva závislú prácu fyzickej osoby, má s ňou založený pracovnoprávny vzťah alebo štátnozamestnanecký pomer podľa osobitného predpisu a nesplnila povinnosť podľa osobitného predpisu (§ 2 ods. 2 písm. b/) alebo
- štátneho príslušníka tretej krajiny a nie sú splnené podmienky na jeho zamestnávanie podľa osobitného predpisu (§ 2 ods. 2 písm. c/).

Zákon o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní vo vzťahu k osobitnému predpisu v § 2 ods. 2 písm. b/ odkazuje na ustanovenie § 231 ods. 1 písm. b/ Zákona o sociálnom poistení, ktoré zakotvuje povinnosť zamestnávateľa prihlásiť svojich zamestnancov do registra poistencov pred vznikom týchto poistení, a to najneskôr pred začatím výkonu činnosti zamestnanca. Zároveň ustanovuje povinnosť zamestnávateľa odhlásiť zamestnanca najneskôr v deň nasledujúci po zániku týchto poistení. Výrok

rozhodnutia jasne definuje, ktorú základnú zákonnú povinnosť vo vzťahu k správne deliktu žalobca ako zamestnávateľ porušil - a teda zákaz nelegálneho zamestnávania spôsobom uvedeným v § 2 ods. 2 písm. b/ Zákona o sociálnom poistení. Výrok rozhodnutia pritom dostatočne špecifikuje, že k nelegálnemu zamestnávaniu došlo:

- využívaním závislej práce fyzických osôb: p. F. a p. P.,
- s ktorými mal žalobca založený pracovnoprávny vzťah podľa Zákonníka práce na základe Dohôd o vykonaní práce,
- ku ktorému došlo vo výroku rozhodnutia uvedených časových intervaloch (v rámci ktorých tieto osoby pre žalobcu vykonávali pracovné činnosti),
- s uvedením druhu pracovných činností (obsluha hostí a pomocné práce),
- ako aj miesta, kde tieto činnosti vykonávali (pracovisko v Horskom hoteli Minciar s.r.o.),
- a tieto osoby vykonávali pre žalobcu práce bez toho, aby si žalobca splnil svoju povinnosť podľa osobitného predpisu - Zákona sociálnom poistení.

V tomto smere je potrebné zdôrazniť, že nelegálneho zamestnávania sa zamestnávateľ môže v zmysle vyššie citovaného ustanovenia Zákona o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní dopustiť iba a výlučne porušením ustanovenia § 231 ods. 1 písm. b/ Zákona o sociálnom poistení. Pokiaľ prvostupňový správny orgán takýmto spôsobom špecifikoval delikt žalobcu, za ktorý mu bola uložená pokuta, dostatočným spôsobom popísal skutok s uvedením miesta, času ako aj spôsobu jeho spáchania tak, aby skutok nemohol byť zamienený s iným skutkom žalobcu ako zamestnávateľa. V naznačenom smere nie je možné považovať rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu za nezákonné. Žalobná námietka preto nie je dôvodná.

Zjednodušene povedané, žalobca sa správneho deliktu nedopustil tým, že nesplnil oznamovaciu povinnosť ustanovenú v § 231 ods. 1 písm. b/ Zákona o sociálnom poistení. Správnym deliktom je porušenie zákazu nelegálneho zamestnávania, ktorého sa žalobca dopustil spôsobom dostatočne špecifikovaným vo výroku rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu.

Žalovaný ako odvolací správny orgán po preskúmaní odvolaní napadnutého rozhodnutia mohol podľa Správneho poriadku prvostupňové rozhodnutie zmeniť alebo zrušiť alebo odvolanie zamietnuť a prvostupňové rozhodnutie potvrdiť.

Žalobou vytýkanou vadou rozhodnutia žalovaného je tvrdenie, že žalovaný mal pri svojom rozhodovaní o odvolaní žalobcu absenciu uvedenia deliktuálneho skutku vo výrokovej časti vyhodnotiť ako vadu rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu a táto vada zakladala dôvod minimálne na zmenu vadného prvostupňového správneho rozhodnutia, v žiadnom prípade nie jeho potvrdenie. Pokiaľ súd vyhodnotil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, že jeho výrok rozhodnutia jasne definuje, ktorú základnú zákonnú povinnosť vo vzťahu k správne deliktu žalobca ako zamestnávateľ porušil, a zároveň výrok rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu špecifikoval delikt žalobcu, za ktorý mu bola uložená pokuta a dostatočným spôsobom popísal skutok s uvedením miesta, času ako aj spôsobu jeho spáchania tak, aby skutok nemohol byť zamienený s iným skutkom žalobcu ako zamestnávateľa, nemohol konštatovať inak, než že uvedená žalobná námietka žalobcu nie je dôvodná. Prvostupňové rozhodnutie a ani rozhodnutie žalovaného vytýkanou vadou netrpí.

Pokiaľ ide o výrok žalobou napadnutého rozhodnutia, tento znie nasledovne:

„Národný inšpektorát práce podľa ustanovenia § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej „správny poriadok“), odvolanie účastníka konania zamietá

a rozhodnutie Inšpektorátu práce Banská Bystrica č.: 225/14-1.0/pok.r. zo dňa 14.11.2014 potvrdzuje.“

Týmto výrokom žalovaný nemenil špecifikáciu deliktu žalobcu, pre ktorý mu bola uložená pokuta vo výške uvedenej v rozhodnutí prvostupňového správneho orgánu. Krajský súd konštatoval, že je pravdou, že skutkový opis konania žalobcu uvedený v žalobou napadnutom rozhodnutí sa mierne

odlišuje od jeho špecifikácie v prvostupňovom rozhodnutí, v prípade rozhodnutia žalovaného však nie je súčasťou výroku rozhodnutia, ktorý by bol pre účastníka konania záväzným. Prvostupňový súd sa v tomto smere priklonil k stanovisku žalovaného, že skutočnosť, že v rámci formulácie skutku žalovaným tento opomenul uviesť jeden deň, počas ktorého bola p. T. nelegálne zamestnávaná, nemôže mať vplyv na zákonosť rozhodnutia žalovaného. Ani skutočnosť, že žalovaný v napadnutom rozhodnutí doplnil konkrétne ustanovenie Zákona o sociálnom poistení neznamená, že rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu trpelo vadou - absenciou uvedenia deliktuálneho skutku vo výrokovvej časti. Uvedená skutočnosť platí o to viac, že žalovaný po zistení nesprávnosti vo svojom rozhodnutí túto vyhodnotil ako zrejmu nesprávnosť a podľa § 47 ods. 6 Správneho poriadku vykonal opravu chyby v písaní, na čo bol v zmysle zákona oprávnený a účastníka o oprave upovedomil. Oprava chyby vykonaná podľa § 47 ods. 6 Správneho poriadku sa stáva súčasťou rozhodnutia, postup žalovaného bol zákonný a námietka žalobcu vo vzťahu k vykonanej oprave nie je dôvodná. Vykonanou opravou žalovaný nezasiahol do rozhodnutia spôsobom, ktorým by došlo k zmene právnej situácie, založenej vydaným rozhodnutím a nedošlo k zmene obsahu a zmyslu rozhodnutia. Definícia správneho deliktu a výška uloženej sankcie ostala nedotknutá. O trovách konania rozhodol pri aplikácii § 250k ods. 1 OSP, žalobcovi ako neúspešnému účastníkovi náhradu trov konania nepriznal.

1.

Proti rozsudku krajského súdu podal riadne a včas odvolanie žalobca. Žiadal rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňové správne rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie. Nestotožnil sa s dôvodmi napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ktoré považoval za nesprávne, ani s vyhodnotením, že napadnuté rozhodnutie žalovaného a prvostupňového správneho orgánu je zákonné a že rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím netrpia vadou, ktorá by spôsobovala ich nezákonnosť. Tvrdil, že absencia presného a určitého formulovania deliktuálneho skutku vo výroku v obidvoch napadnutých rozhodnutiach, bola porušená s poukazom na § 47 ods. 2 zákona č 71/1967 Zb., čo je dôvodom na zrušenie preskúmaného rozhodnutia súdom z dôvodu nepreskúmateľnosti rozhodnutí pre nedostatok dôvodov následne aj podľa § 250j ods. 2 písm. a/ OSP pre nesprávne právne posúdenie veci, ako aj podľa § 250j ods. 2 písm. e/ OSP. Poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, z ktorej vyplýva, že v rozhodnutiach o správnych deliktoch je nevyhnutné vo výroku presne vymedziť skutok, za ktorý je subjekt postihnutý. Vo výroku rozhodnutia musí byť jednoznačne a nespochybniteľne presne určené čoho sa páchatel správneho deliktu skutkovo dopustil, v čom spáchaný delikt spočíva, čo mal vykonať a nevykonal a je nepostačujúce, keď uvedené náležitosti obsahuje len zdôvodnenie rozhodnutia, keďže len výroková časť rozhodnutia môže zasiahnuť do práv a povinností účastníka konania. Poukázal na článok 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách a tvrdil, že jeho právo chránené dohovorom bolo rozhodnutím žalovaného dotknuté, keď napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím trpí vadou nezrozumiteľnosti.

3.

K odvolaniu sa vyjadril žalovaný v písomnom podaní zo dňa 03.11.2015, v ktorom považoval napadnutý rozsudok za vecne správny a zákonný.

4.

Podľa § 492 ods. 1, 2 SSP konania podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 492 ods. 2 SSP preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania žalobcu (§ 246c ods. 1 prvá veta OSP a § 212 ods. 1 OSP a § 492 ods. 2 SSP.),

odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP, § 492 ods. 2 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP a s § 492 ods. 2 SSP) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Predmetom preskúmania odvolacieho súdu je rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žalobu. V rámci odvolacieho konania odvolací súd skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu a konania týmito rozhodnutiami predchádzajúce, a to najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Najvyšší súd sa stotožňuje so skutkovými závermi, ktoré si osvojil krajský súd zo zistení uvedených žalovaným správnym orgánom ako aj žalobcom, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise.

Podľa § 219 ods. 2 OSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Najvyšší súd sa s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 OSP v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu a konštatuje správnosť dôvodov, na základe ktorých krajský súd rozhodol.

Výrok rozhodnutia predstavuje najdôležitejšiu časť rozhodnutia, nakoľko sa v ňom určujú konkrétne práva a povinnosti účastníkov správneho konania. Výrok obsahuje rozhodnutie veci a teda je jadrom celého rozhodnutia. Navyše len výrok je záväzný, schopný nadobudnúť právoplatnosť a byť vykonateľný. V tejto súvislosti možno poukázať aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. septembra 1998, sp.zn. 5SŽ/66/98, z ktorého vyplýva, že „Výrok rozhodnutia je jadrom celého rozhodnutia, ktorým sa určujú konkrétne práva a povinnosti účastníkov správneho konania. Musí v presnej, stručnej a úplnej formulácii vyjadriť záver správneho orgánu o otázke, ktorá je predmetom rozhodnutia. Požiadavku určitosti, presnosti a zrozumiteľnosti výroku treba dôsledne rešpektovať aj pri vydávaní rozhodnutia odvolacieho orgánu“.

V konkrétnom prípade žalovaný správny orgán uvedené zásady určitosti a zrozumiteľnosti rešpektoval.

Po preskúmaní napadnutého rozsudku ako aj rozhodnutia žalovaného najvyšší súd dospel k rovnakému záveru ako krajský súd, že sa žalobca posudzovaného administratívneho deliktu dopustil a že napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím je súladné so zákonom. Žalobca v žalobe ani v odvolaní proti rozsudku krajského súdu nespochybňuje skutočnosť, že došlo podľa žalobcu aj z rozličných dôvodov (technických príčin na strane sociálnej poisťovne a iných okolností) k oneskorenému prihláseniu jeho zamestnancov do príslušného registra sociálnej poisťovne.

Kontrolovaní zamestnanci žalobcu vykonávali u žalobcu práce na základe dohôd o vykonaní práce uzavretých dňa 27.12.2013 a to v dňoch 06.01.2014 a 07.01.2014 zamestnanec P. a 05. - 07.01.2014 zamestnankyňa T., v časových obdobiach uvedených v Protokole o kontrole vykonanej dňa 24.01.2014, v čase keď neboli prihlásení do príslušných registrov sociálnej poisťovne. Oznamovaciu povinnosť zamestnávateľ splnil dňa 07.01.2014. V konaní neboli preukázané technické prekážky na strane sociálnej poisťovne, ktoré by znemožnili riadne a včas spreď výkonom práce vykonať registráciu uvedených zamestnancov žalobcom, keď tak, ako konštatovali správne orgány, žalobca ako zamestnávateľ mal rôzne možnosti ako povinnosť prihlásiť zamestnancov do príslušného registra sociálnej poisťovne splniť.

Odvolací súd zdôrazňuje, že definícia nelegálneho zamestnávania je upravená v § 2 ods. 2 a 3 zákona č. 82/2005 Z.z. .Podľa § 2 ods. 2 písm. b/ zákona č. 82/2005 Z.z. je nelegálnym zamestnávaním aj zamestnávanie právnickou osobou (podnikateľom), ktorý využíva závislú prácu fyzickej osoby, má s ňou založený pracovnoprávny vzťah alebo štátnozamestnanecký pomer podľa osobitného predpisu a

nesplní si povinnosť podľa osobitného predpisu s odkazom na ustanovenie § 231 ods. 1 písm. b/ zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení zákona č. 82/2005 Z.z.. Skutkovú podstavu administratívneho deliktu porušenia zákazu nelegálneho zamestnávania žalobca naplnil, keď preukázateľne zamestnával zamestnancov, ktorých pred výkonom práce neprihlásil do príslušného registra sociálnej poisťovne s poukazom na § 3 ods. 2 zákona č. 82/2005 Z.z.

Odvolaciu námietku žalobcu, ktorou spochybňoval vecnú správnosť rozsudku krajského súdu a zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím a tvrdil, že napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím je nezrozumiteľné a neobsahuje všetky zákonné náležitosti, odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu neakceptoval. V tomto smere odvolací súd poukazuje na podrobné zdôvodnenie k tejto žalobnej námietke, ktorá je súčasne aj odvolacou námietkou, v rozsudku krajského súdu, s ktorým sa v plnom rozsahu stotožňuje a v plnej miere na dôvody rozsudku krajského súdu poukazuje.

Naviac zdôrazňuje, že v prvostupňovom rozhodnutí v jeho výrokovej časti je uvedené zákonné ustanovenie, ktorého porušenia sa žalobca dopustil (§ 3 ods. 2, § 2 ods. 2 písm. b/ zákona č. 82/2005 Z.z.), v skutkovej vete sú identifikovaní zamestnanci žalobcu ako i časové obdobie, v ktorom vykonávali prácu u žalobcu, sú identifikované právne úkony - dohody o vykonaní práce, na základe ktorých zamestnanci prácu vykonávali, ďalej je uvedená právna úprava zákona č. 461/2003 Z.z., ktorú žalobca porušil. Vo výroku absentuje len uvedenie zákonného ustanovenia zákona č. 461/2003 Z.z., ktoré konkrétne mal svojim postupom žalobca porušiť, čo znamená, že vo výroku prvostupňového rozhodnutia absentuje uvedenie ustanovenia § 231 ods. 1 písm. b/ zákona č. 461/2003 Z.z.

Prvostupňový správny orgán toto ustanovenie v dôvodoch rozhodnutia cituje a poukazuje na jeho porušenie zo strany žalobcu, vo vzťahu ku kontrolovaným zamestnancom žalobcu.

Súčasťou výroku prvostupňového rozhodnutia je rozhodnutie o výške pokuty, súčasťou výroku nie je uvedenie zákonného ustanovenia, podľa ktorého prvostupňový správny orgán pokutu uložil, tá je obsiahnutá len v dôvodoch prvostupňového rozhodnutia.

Žalovaný vo výroku rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil a odvolanie žalobcu zamietol. Absenciu konkrétneho ustanovenia zákona č. 461/2003 Z.z. a § 19 ods. 2 písm. a/ bod 1 zákona č. 125/2006 Z.z., ktorú opomenul uviesť prvostupňový správny orgán, žalovaný v záhlaví svojho rozhodnutia „upravil“ výrok prvostupňového správneho rozhodnutia. Tento postup, aj podľa odvolacieho súdu, nespôsobuje nezrozumiteľnosť a neurčitosť výroku prvostupňového rozhodnutia aj v kontexte s jeho dôvodmi a podľa odvolacieho súdu nemôže byť dôvodom nezákonnosti prvostupňového rozhodnutia, v spojení s rozhodnutím žalovaného, naviac táto námietka nebola ani odvolacou námietkou žalobcu proti prvostupňovému správne rozhodnutiu v správnom konaní.

Odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu poukazuje, že vymedzenie skutkovej vety v prvostupňovom rozhodnutí je dostatočne konkrétne, určité a zrozumiteľné a v konečnom dôsledku dostačujúce pre vymedzenie skutkovej stránky deliktuálneho konania žalobcu, preto odvolací súd nepriznal relevanciu, v tomto smere, riadne a včas podanej odvolacej námietke žalobcu. V rozhodnutí žalovaného a prvostupňového správneho orgánu je dostatočne vymedzená skutková veta konkrétneho deliktuálneho konania žalobcu, ktorá naplnia skutkovú podstatu administratívneho deliktu, ktorého sa žalobca porušením zákonnej povinnosti dopustil.

Po preskúmaní podaného odvolania najvyšší súd konštatuje, že s námietkami odvolateľa sa súd prvého stupňa v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu relevantnú spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde a preto námietky uvedené v odvolaní vyhodnotil najvyšší súd ako také, ktoré neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia krajského súdu, resp. zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného. V postupe krajského súdu nezistil odvolací súd vadu, na ktorú by bol povinný prihliadnúť z úradnej povinnosti.

S poukazom na uvedené najvyšší súd podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP v spojení

s § 219 ods. 1 a 2 OSP, § 246 ods. 1 prvá veta OSP a § 492 ods. 2 SSP a napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny, stotožniac sa s jeho dôvodmi.

Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 250k ods. 1 a contrario v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta OSP a § 224 ods. 1 OSP, § 492 ods. 2 SSP tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal, keďže žalobca v konaní nemal úspech, a žalovanému náhradu trov konania zákon nepriznáva. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.